

ת"פ 22100/07/16 - מדינת ישראל נגד נ"פ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

25 ספטמבר 2019

ת"פ 22100-07-16 מדינת ישראל נ' נ"פ

כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשם

נ"פ - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד איתן פרידמן - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כתב האישום ייחס לנאשם עבירה אחת של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**); עבירה אחת של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; עבירה אחת של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ועבירה אחת של **אחזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה**, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין **ועבירה אחת של נהיגה בשכרות**, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961.
2. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, הנאשם והמתלוננת ניהלו בעבר קשר זוגי במשך שלוש שנים ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום לא התגוררו יחדיו. בפרק העובדות בכתב האישום, נטען כך:
3. ביום 08.07.2016, בין השעות 13:00 ל- 16:30, ישבו המתלוננת והנאשם, שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, בבריכה בנהורה. בהמשך לכך, ניטש וויכוח בין הנאשם למתלוננת, שבמהלכו עזבה המתלוננת לביתה בקריית גת. מיד ובהמשך, בסמוך לשעה 17:00, התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה באומרו לה: "זונה שרמוטה אני לא אלך מפה עד שאראה עם מי את חוזרת, אני אחתוך לך את הפנים אני לא אשאיר אותך בחיים".
4. בהמשך לכך נטען, כי הנאשם הגיע אל דירת המתלוננת כשבדיו אבן. מיד, הרס הנאשם את דלת הכניסה לדירת המתלוננת בכך שהכה באמצעות האבן מספר פעמים בדלת, כתוצאה מכך ניזוקה דלת הכניסה. משהצליח הנאשם לפתוח את דלת הכניסה באמצעות האבן אשר הונחה בפתח הדירה, נכנס הנאשם אל תוך הדירה, אחז במתלוננת, סטר בפניה והכה באמצעות אגרופים בראשה וכן משך בשערות ראשה. במעשיו אלו, הסיג הנאשם גבול אל דירת המתלוננת. בהמשך לכך, איים הנאשם בשנית על המתלוננת באומרו לה: "אני לא אשאיר אותך בחיים". עוד ובהמשך, הרס הנאשם את המראה בדירה בכך שאחז בה והשליכה על הארץ וכתוצאה מכך התנפצה המראה. בהמשך, הנאשם השליך ריהוט בבית לכל עבר ורק לאחר מכן עזב את הדירה. השתלשלות אירועים זו כונתה בהכרעת הדין: **"האירוע הראשון"**.
5. עוד נטען כי בהמשך לאמור בשעה 19:58, הגיע השוטר תומר סויסה (להלן: "השוטר תומר") אל מושב עוצם בכדי לאתר את הנאשם. הנאשם הגיע למקום כשהוא נתון תחת השפעת אלכוהול ובעודו נוהג ברכב, החזיק הלה בכיסו השמאלי סכין. בהמשך לכך, בנוכחות בני משפחתו של הנאשם, תקף הלה את השוטר תומר בכך שהתנגד למעצרו, דחף את השוטר, ונשף לעבר משקפיו באומרו לו: "מה אתה חושב שתפסת? לא תפסת כלום". עוד נטען כי במעמד זה נהג הנאשם כשהוא תחת השפעת אלכוהול ובהיותו שיכור עת סרב לבצע בדיקת נשיפון לאיתור

אלכוהול לבקשת השוטר תומר בשטח.

השתלשלות אירועים זו כונתה בהכרעת הדין: "האירוע השני".

6. הנאשם כפר במיוחס לו ולאחר **ניהול הליך של הבאת ראיות**, הלה זוכה מחמת הספק מעבירת הנהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 והורשע בעבירות הבאות: עבירה אחת של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין; עבירה אחת של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; עבירה אחת של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ועבירה אחת של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה**, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.
7. למען שלמות התמונה יצוין - כי במהלך הכרעת הדין מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה להוכיח כמה עובדות שהיוו חלק מכתב האישום. **חשוב לציין כי קביעותיי בהכרעת הדין בהקשרן של עובדות אלו, לא הובילו בסופו של יום לזיכוי הנאשם מהעבירות אשר יוחסו לו ואולם, יש בכך כדי להשליך על החלק הנוגע לנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם ועל מידת העונש שראוי להשית עליו, כפי שהדברים יוצגו בהמשך.** וכך, ובהמשך להכרעת הדין, העובדות אשר מצאתי שלא ניתן לייחס לנאשם הן, העובדה כי הנאשם איים פעם נוספת על המתלוננת עת הגיע לדירתה באומרו לה כי: "לא ישאיר אותה בחיים" (ראו פסקה 35 להכרעת הדין אל מול סעיף 9 לעובדות כתב האישום); העובדה לפיה הנאשם הטיח אגרופן בראשה של המתלוננת (כאשר נקבע בהכרעת הדין כי הלה הכה את המתלוננת באגרופים באופן כללי ולא באופן קונקרטי בראשה) (ראו פסקה 59 להכרעת הדין אל מול סעיף 7 לעובדות כתב האישום); העובדה לפיה הנאשם השליך לכל עבר ריהוט בבית המתלוננת (כאשר נקבע בהכרעת הדין כי המאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם גרם נזק לטלוויזיה, לתיבת הדואר ולחלון בדירתה של המתלוננת) (ראו פסקאות 83-96 להכרעת הדין אל מול סעיף 11 לעובדות כתב האישום).
8. בכל הנוגע לעונש, הרי שהצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, ואולם לבקשת ההגנה (ובהסכמת המאשימה), הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו. עוד ובנוסף, הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות על מנת שתתקבל חוות דעת הממונה בעניינו.
9. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה להשית עליו ענישה בדמות של"צ בהיקף של 150 שעות; פיצוי כספי למתלוננת ומאסר מותנה. בגוף התסקירים מפורטים קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם ויחסו לעבירות. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
10. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 10.09.2019, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם ועמדה על הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. בהמשך, הלה עתרה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 6 ל-18 חודשים מאסר בפועל וענישה נלווית. וכך, מבלי להתעלם מהתסקירים שהוגשו בעניינו, עתרה התובעת להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני - גבוה של המתחם ואשר לא יפחת מ-12 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, חתימה על התחייבות ופיצוי למתלוננת.
12. מנגד, בא כוח הנאשם חלק על המתחם שהוצג על ידי המאשימה וסבר כי על המתחם לנוע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועתר לאמץ את הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן. את עיקר יתרונו בעניין זה, מיקד הסנגור, בין היתר, בעברו הפלילי הבלתי מכביד של הנאשם; בשיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן; בחלופי הזמן; בעובדה שמאז ועד היום לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים; בתקופה שבה שהה במעצר בגין תיק זה ולאחר מכן בתנאים מגבילים. הסנגור אף תמך דבריו באמור בתסקירי שירות המבחן לפיו, מן הנאשם נשקפת מסוכנות נמוכה. לאור כל אלה, ובסיכומם של דברים, נטען כי לא יהיה זה מידתי להשית על

הנאשם עונש מאחורי סורג וברח כעתירת המאשימה.

13. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הביע חרטה על מעשיו ומסר כי הוא בטוח שמעשים מעין אלו לא ישנו.

דין והכרעה

14. ראשית חכמה יצוין, כי מצאתי לקבל את עמדת הצדדים לפיה, יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע אחד", כמשמעו בסעיף 40 לחוק העונשין. מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר ההדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 אהמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014), ובשים לב לאופיין הדומה של העבירות הנדונות, לכך שהן בוצעו בסמיכות זמן ומקום זו לזו ולאור הקשר ההדוק שקיים בין עבירות אלו. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשם בפרץ עברייני אחד, נוקט באלימות כלפי המתלוננת בתת האירוע הראשון ובהמשך כנגד השוטר בתת האירוע השני, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ר' והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק, (26.12.2013)).
16. לאור האמור, ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ר' למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
18. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשה **התקיפה**, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני אדם, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ר' דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).
19. באשר לעבירת **ההיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, כאשר לעיתים קרובות, פגיעה בקניינו הפרטי של האדם מהווה פגיעה ברכוש יקר ערך לליבו או בתחושת ביטחונו.
20. בעצם ביצוע עבירת **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, (1989)).
21. **בהחזיקו סכין שלא למטרה כשרה**, פגע הנאשם בתחושת הביטחון של הציבור ועל זכותו להיות מוגן מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. חומרתה של עבירה זו טמונה דווקא בהיתכנותו של אירוע אלים ומסוכן, אף מבלי שנעשה בה שימוש בפועל, ומכאן שקיים הצורך למנוע את החזקתה, שכן הדבר עלול להוביל לאסון במקרים של מחלוקות, קטנות כגדולות, עת המרחק בין סכין המצויה ברשות הנאשם לבין השימוש בה הוא, לדאבון לב, קצר ביותר (ר' והשוו, למשל, ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל, (07.06.2005); ע"פ 3573/08

- עודה נ' מדינת ישראל, (13.04.2010); ורע"פ 2047/07 חנוק נ' מדינת ישראל, (14.05.2007)).
22. בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, הרי שבפעם ביצועה פגע הנאשם בערכים שעניינם הגנה על סדרי משטר וחברה תקינים, על עקרון שלטון החוק ועל תפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, לבל תופרע מלאכתם ולבל ייפגע תפקודם (ר' והשוו: ת"פ (מחוזי חיפה) 20677-01-12 מדינת ישראל נ' מיקי מיכאל משר, (04.03.2015)).
23. לבסוף, בכל הנוגע לעבירה של תקיפת שוטר, ברי כי מדובר בפגיעה המושתתת על עקרונות זהים לעקרונות המונחים בבסיס עבירת ההפרעה לשוטר. ואולם מדובר בפגיעה חמורה פי כמה מעבירת ההפרעה לשוטר, שכן אין מדובר רק בשיבוש סדרי משטר וחיי חברה תקינים, אלא מדובר בפגיעה אישית וישירה באדם הנמצא מאחורי אותם מדים - אדם הממלא את תפקידו למען יקיום אותו סדר חברתי ולמען ההגנה על אזרחי המדינה (על חומרתה של עבירה זו ועל חשיבותם של הערכים המוגנים ר' פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 6040/13 מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן (19.03.2014)).
24. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופיים של האיומים, מעשי האלימות בהם נקט הנאשם כלפי המתלוננת, ומעשי ההיזק לרכושה, ולנוכח מעשי ההפרעה ותקיפת השוטר שנעברו על ידו, סבורתני כי מעשיו מצויים ברף חומרה שאינו נמוך כלל ועיקר.
25. כעת, אגש לבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בסדר התואם את זמן התרחשותן על פי סדרן בכתב האישום.
26. ובכן, ובכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע עבירת האיומים אשר עבר הנאשם, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיום כלפי בת זוגו לשעבר, ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי (הגם אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקק לחובתו.
27. בהקשר זה אף נתתי דעתי לאופיים החמור של הדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת ולכך שאין מדובר באיומים ערטילאיים גרידא - אלא באיומים קונקרטיים לפגיעה בחיי המתלוננת תוך שהלה איים על המתלוננת באומרו לה כי "יחתוך לה את הפנים ולא ישאיר אותה בחיים". חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה לא נאמרו בעלמא, אלא לוואו במעשים פיזיים (עת בהמשך הנאשם הגיע אל דירת המתלוננת כשבידו אבן; הרס את דלת הכניסה לדירת המתלוננת בכך שהכה באמצעות האבן מספר פעמים בדלת; בהמשך, נכנס הנאשם אל תוך הדירה, אחז במתלוננת, סטר בפניה, הכה בה באמצעות אגרופים ומשך בשערות ראשה; גרם להיזק במזיד למראה בדירה לאחר שאחז בה והשליכה על הארץ וכתוצאה מכך היא התנפצה) - כאשר ברי כי כל אלו נטעו בקרבה של המתלוננת פחד ממשי לפגיעה בחייה ומצוקה נפשית ממשית.
28. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת התקיפה סתם, הרי שנתתי דעתי לאופייה של התקיפה שביצע הנאשם כלפי המתלוננת שהתמצתה כאמור בכך שאחז בה, סטר בפניה, הכה בה באגרופים ומשך בשערותיה. כידוע, עבירת התקיפה שבה הורשע הנאשם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרוף. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף הבינוני-גבוה.
29. וכך, חרף העובדה כי הנאשם הורשע בעבירת התקיפה סתם, הרי שאין בהיעדר חבלות או נזק גופני ניכר לעין כדי להפחית מחומרת מעשיו כאשר נזקפת לחובתו של הנאשם העובדה כי התנהגותו הופנתה כאמור כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו לשעבר. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם אף מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, עת מעשיו היו עלולים לגרום למתלוננת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם לה בסופו של יום. זאת ועוד, יש ליתן את הדעת לכך שהעבירה בוצעה לאחר שהנאשם נכנס בכוח ל"ביתה מבצרה" של המתלוננת מבלי שניתנה לו כל רשות לכך, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, בנסיבות כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוננת, הרי שיש לשער

שהנאשם אף גרם לה לתחושות של בושה ועגמת נפש.

30. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בשעת כעס ותוך פרץ זעם ומבלי שהדברים תוכננו מראש, מה שכמובן אינו מפחית מחומרתן.
31. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת ההיזק לרכוש במזיד, נתתי דעתי בראש ובראשונה לאופי הנזק אשר גרם הנאשם לרכושה של המתלוננת - ובכלל זה, לדלת הכניסה שניזוקה ולמראה שנופצה. אכן לא נעלם מעיני כי שווי הנזק לא פורש בכתב האישום, ואולם, הדעת נותנת כי אין המדובר בפרוטות בודדות בלבד. עוד ובנוסף לכך, לא התעלמתי מפוטנציאל הנזק, לפגיעה גופנית במתלוננת, שכן בנקל ניתן לשער כי עת הטיח הנאשם את מראת הזכוכית ברצפת דירת המתלוננת, הדבר עלול היה לגרום לפגיעתה של האחרונה מהרסיסים שפוזרו לכל עבר - וכבר היו דברים מעולם.
32. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירות ההפרעה לשוטרי ותקיפת השוטר, נתתי דעתי לעובדה כי התנגדותו של הנאשם למעצרו כמו גם האלימות הפיזית שהופעלה מצדו של הנאשם כלפי השוטר, על אף ממד ההשפלה הכרוך בה, מצויה במדרג חומרה שאינו גבוה במיוחד. עוד ולקולא, נתתי דעתי לכך שנדמה כי מעשיו של הנאשם כלפי השוטר לא נעשו מתוך תכנון מוקדם אלא מתוך התפרצות זעם וכהמשכו הישיר של תת האירוע הראשון הנוגע לאלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת קודם לכן בדירתה.
33. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת החזקת הסכין, נתתי דעתי בראש ובראשונה לפוטנציאל הנזק הנשקף ממעשיו של הנאשם עת הוא מחזיק בסכין בכיסו, וזאת תוך שהלה מתנהג בצורה תוקפנית ומאיימת כלפי השוטר שבא לעצרו בעת המפגש עמו. אלמלא השוטר היה תופס את הסכין בזמן בנקל ניתן לשער כי האירוע יכול היה להסלים לממדים חמורים מאלה שהתרחשו בסופו.
34. אשר לסיבות לביצוע העבירות, כפי שעולה מדבריו של הנאשם לשירות המבחן, קיים קשר ישיר בין צריכת האלכוהול על ידי הנאשם לבין התנהגותו באירועים שבמוקד כתב האישום. הגם שניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו דווקא לקולא, הרי שביני לבין עצמי אינני משוכנעת כי יש בכך כדי להביא להקלה בעונשו של הנאשם, וייתכן שאף ההפך הוא הנכון (ר' והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).
35. בסיכומה של נקודה זו, אציין כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיניי תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, בה הנאשם בוחר לעשות דין לעצמו מאיים על המתלוננת בת זוגו לשעבר ופוגע בה פיזית, תוך שהוא מפגין כלפיה רכושנות, אובססיביות, ופטריארכליות ובהמשך מוכיח כי הוראות אנשי אכיפת החוק אינן נר לרגליו תוך שהוא מפגין התנהגות אלימה ופוגענית כלפי השוטר האמון על שמירת הסדר הציבורי. חומרת מעשיו של הנאשם באה לביטוי כמכלול כאשר אל לנו לשכוח כי בענייננו הנאשם הורשע בצבר רב של עבירות כאשר לא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו.
36. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט למצוא פסיקה שבה נדונו מקרים דומים לזה שבפניי, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים. משכך, הפסיקה שתוצג לעיל תוכל ללמד אודות מדיניות הענישה הראויה בתיק הנדון על דרך ההיקש בלבד.
37. וכך, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה, ור' בעניין זה: רע"פ 3364/14 באסם מנצור נ' מדינת ישראל, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 מדינת ישראל נ' ציון ווקנין, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 מדינת ישראל נ' יוסף ביטון, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 מדינת ישראל נ' מיקו מרלי, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני

(10.05.2016).

38. כאשר דובר בעבירה של **תקיפה סתם של בת זוג בשילוב עם עבירת ההיזק לרכוש במזיד**, סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי **בדרך כלל** נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה, והרף העליון הועמד על מספר חודשים מאסר לריצוי בפועל - וברי כי המתחמים תלויים גם הם בנסיבות ביצוע העבירות, חומרתן ונזקן. כאשר לענישה שהושתה בסופו של יום, עולה כי בדרך כלל הושתו עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשמים אשר הורשעו במספר עבירות אלימות, הושתו עליהם עונשים של מספר חודשים מאסר, לריצוי בעבודות שירות. מטבע הדברים, העונשים אשר הושתו הושפעו כמובן מנתוני האישיים של הנאשם ומנסיבות אחרות שאינן קשורות לביצוע העבירות. כדוגמא למדיניות הענישה הנוהגת, ר' למשל: ת"פ (שלום רמלה) **56999-01-15 מדינת ישראל נ' למרשנד** (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) **51211-10-13 מדינת ישראל נ' זונה** (10.04.2016); ת"פ (שלום ירושלים) **12768-09-12 מדינת ישראל נ' נחמיאס** (19.04.2016); ות"פ (שלום רמלה) **2196-11-11 מדינת ישראל נ' ספיאשווילי** (23.02.2015).
39. כאשר למדיניות הענישה הנוהגת הנוגעת לעבירות שעניינן **הפרעה לשוטרי ופקידי שוטרי**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים המורשעים בעבירות אלו נקבעים מתחמים הנעים בין מאסר מותנה ועד למספר חודשים מאסר בפועל (הכול בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן). כאשר לעונשים המושתים בסופו של יום, מעיון בפסיקה עולה כי **על דרך הכלל** מושתים על אותם נאשמים עונשי מאסר קצרים או לחילופין קיימים גם מקרים שהושתו בסופו של יום צווי של"צ או מאסרים מותנים. מטבע הדברים, גם כאן, מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה משתנים בהתאם לכלל הנסיבות שנלוו לעבירות, ובייחוד חומרת האלימות שהופעלה והנזק שנגרם, ואילו העונשים שמושתים בסופו של דבר בתוך המתחמים או מחוצה להם, תלויים במאפיינים האישיים של הנאשמים השונים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה וקבלת אחריות על המעשים, השתתפות בהליכים טיפוליים, ככל שזה נדרש, ועוד. כדוגמא למדיניות הענישה שלעיל ר': רע"פ **2222/13 דוד חיחיאשווילי נ' מדינת ישראל** (02.05.2013); רע"פ **1643/16 שלמה ביטון נ' מדינת ישראל** (02.03.2016); רע"פ **7641/14 גהאן אלטורי נ' מדינת ישראל** (30.11.2014); עפ"ג (מחוזי מרכז - לוד) **23394-01-14 עמרן נ' מדינת ישראל** (16.02.2014); ת"פ **14965-01-13** (שלום - ירושלים) **מדינת ישראל נ' אבו רקבה ואח'** (26.03.2015).
40. בטרם אקבע את מתחם העונש ההולם, אזכיר כי בצדה של עבירת תקיפת השוטרי המעוגנת בסעיף 273 לחוק העונשין בה הורשע הנאשם קבוע עונש מזערי של מאסר למשך חודש ימים ואילו בצדה של עבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו המעוגנת בסעיף 275 לחוק העונשין שגם בה הורשע הנאשם, קבוע עונש מזערי של שבועיים ימים. בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, **רק בהתקיים טעמים מיוחדים**, ניתן יהיה לקבוע מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו יהא נמוך מהעונש המזערי הקבוע בצידה של העבירה, ור' בעניין זה, למשל, ע"פ **1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל** (27.08.2014) וע"פ **2751/14 פלוני נ' מדינת ישראל**, (20.09.2015). כן ר' דבריו של כב' השופט **ס' ג'ובראן בע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.02.2015): **"אכן, אני סבור כי העונשים המזעריים מהווים מדד לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו, ועל כן יש לתת להם משקל בכורה בקביעת מתחם העונש ההולם. רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה ראוי לסטות מהעונש המזערי"**.
- ויוער, כי פסיקתו של בית המשפט העליון אשר הובאה לעיל אמנם ניתנה מקום בו נדון עניינם של נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות מין, אולם ברי כי הדברים שנקבעו שם בכל הנוגע לשאלת היחס שבין מתחם העונש ההולם שקובע לבין קיומו של עונש מזערי בצד העבירה, יפים גם לעניינינו.
41. כאן גם יאמר כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, ואולם כמובן שהעיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפניי (כך לדוגמא נסיבותיו של הנאשם בת"פ (שלום רח') **37335-04-14 מדינת ישראל נ' טדלה מהרט** (01.11.2016), אליו הפנתה ההגנה, שונות מנסיבותיו של הנאשם שבפניי. שכן, שם דובר בנאשם אשר עבר הליך טיפולי ארוך וממושך במסגרת קהילה טיפולית שבסופו עבר להתגורר בהוסטל. בנוסף הגורמים הטיפוליים בעניינו התרשמו כי הנאשם מגויס לתהליך ממשי של שינוי ושיקום, וזאת בניגוד

לנאשם שבפניי, שהתקשה לזהות צורך כלשהו בסיוע טיפולי במסגרת שירות המבחן). על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית, ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוגי נ' מדינת ישראל (08.06.2015)) ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). עוד יש לזכור, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ר' בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

42. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המפורטים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שאלה פורטו לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת ובשים לב לנזק אשר הלה גרם לרכושה, ומבלי להתעלם מהאלימות שהפגין הנאשם כלפי השוטר, הריני קובעת כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם מתחם העונש ההולם ינוע בין 6 חודשים מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

43. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
44. בעניין זה, הרי שנתתי דעתי בראש ובראשונה לעברו הפלילי של הנאשם. כעולה מרישומי הפלילי של הנאשם (2/ת), באמתחתו של הנאשם רישום פלילי אחד משנת 2009 (שהתיישן זה מכבר אך לא נמחק) בגין הפצת טובין לשם מסחר בגינו הושתו עליו עונשים של קנס וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.
45. עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג ובריה במשך מספר ימים, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתני כי היה בהליך המעצר כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד (גם שירות המבחן סבר כי יש בהליך הפלילי המתנהל נגדו כדי להרתיעו ולהציב עבורו גבולות), וייתכן שאף ניתן לשקול שיקול זה במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.
46. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את העובדה כי מאז האירועים שבמוקד כתב האישום נמנע הנאשם מלשוב ולהסתבך בפלילים ואת הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר וזאת בשים לב לכך שהכלא זר לו.
47. עוד ולקולא, יש ליתן את הדעת לכך שבשלב הטיעונים לעונש הנאשם לקח אחריות על מעשיו והצטער עליהם. לדידי, יש בעצם כך כדי ללמד על כך שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, ולמזער את הסיכון שמא אלה יישנו בעתיד.
48. מנגד ולחומרא, בית המשפט נותן דעתו לכך שלנאשם ניתנו הזדמנויות להירתם להליך טיפולי, אולם בסופו של יום, הוא החליט לדחות את היד שהושטה לו משירות המבחן. במצב דברים זה יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום בעלי משקל גבוה. כך גם, מסקנתי האחרונה אף מתיישבת עם האמור בתסקיר (מיום 17.01.2019), ממנו עולה כי חרף התרשמות השירות לפיה, הנאשם זקוק להתערבות טיפולית לצורך רכישת כלים מקדמים בסיטואציות רגשיות מורכבות לאור קשייו לגלות תובנה באשר לקשיים שחווה בקשר הזוגי עם המתלוננת וקשייו להכיר במצוקתה של המתלוננת על רקע האלימות שהפגין כלפיה - הרי שהנאשם מצדו לא הביע רצון לקבל סיוע מקצועי ולבחון באופן מעמיק את קשייו ולשפר את מיומנויות התקשורת הזוגית. מסקנתי מתיישבת אף עם האמור בסופו של התסקיר בו לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם לאור ההערכה לפיה, לנאשם קושי בתקשורת מקדמת; קושי להיעזר בגורמי תמיכה; מיומנויות מצומצמות להתמודדות עם מצבי קונפליקט ולחץ; ומוטיבציה נמוכה

- לבחון את דפוס התנהגותו.
49. אף בתסקירו המשלים (מיום 17.03.2019), לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם משהאחרון שב וציין בפני השירות כי מעשיו באירועים שבמוקד כתב האישום הינם חריגים לאורחותיו וכי המדובר באירוע נקודתי ומשברי ומשך, איננו מעוניין להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן.
50. בשקלולם של כל אלה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחם הענישה שקבעתי לעיל. אלא שבתיק הנדון, מצאתי כי מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולים המצדיקים את גזירת עונשו תוך סטייה מתונה לקולא ממתחם הענישה שנקבע על ידי. ובמה דברים אמורים?
51. אכן, כאמור בעניינו של הנאשם לא מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה ניכרת לקולא ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי שכן, מהאמור בתסקירים עולה כי אכן הנאשם שיתף פעולה עם השירות תוך שהגיע לכל המפגשים שנקבעו עמם, ואולם, וכאמור, בסופו של יום, הלה לא עבר כל הליך טיפולי במסגרת השירות ובשל כך, נדמה כי מדובר ב"ניצני שיקום" בלבד וכי בהעדר טיפול עודנו מקנן החשש שמא הלה יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות.
52. עם זאת, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).
53. והרי שגם במקרה שבפניי, עסקינן בנאשם שמאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, השתלב בשוק העבודה והתעסוקה, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות תוך ששירות המבחן העריך כי נשקפת הימנו מסוכנות נמוכה. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא השכיל לנצל בצורה מיטבית את ההליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן כך שלא ניתן לומר כי שיקומו, יצדיק סטייה ניכרת ממתחם העונש שקבעתי לעיל. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולא ובוודאי לא במידה ניכרת ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".
54. על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ר' והשוו ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)).
55. ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו, ואלמלא הנאשם היה נמנע מלשוב ולהסתבך בפלילים משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג וברית.
56. עוד, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת - כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן לפיה, מאז האירועים שבמוקד כתב האישום, היא אינה מצויה בקשר עם הנאשם, איננה חשה מאוימת מפניו ולא חוששת הימנו (אם כי הלה ציינה את קשייה הרגשיים להתחיל במערכת זוגית חדשה בשל קשייה במתן אמון). ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא- היא הקורבן העיקרי של העבירות (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011)).
57. כמו כן, אציין כי לא התעלמתי מהמלצותיו העונשיות של שירות המבחן. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על

שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוט, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר ב"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); ב"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); ב"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); ב"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

58. גם לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי נדמה ששירות המבחן בא בהמלצה עונשית, אשר איננה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה. קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות כמעט מוחלטת - מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

59. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, ובכלל זה לגילו של הנאשם; לעברו הפלילי הבלתי מכביד (אשר התיישן זה מכבר אך לא נמחק); ולאור כך שהנאשם מגלה "ניצני שיקום" בלבד, מצאתי להשית עליו את העונשים הבאים:

א. 4 חודשים מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 19.09.2019, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 28.10.2019, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה בבית החולים "ברזילי" בכתובת: ההסתדרות 2, אשקלון - בימים א'-ה' על פי טווח השעות המתאפשר על פי חוק העונשין והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם כל אחת מהעבירות בהן הורשע.

העתק ההחלטה ישלח בדחיפות לשירות המבחן.

ג. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלוננת, ע"ת 1.

הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 29.03.2020.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע כל אחת מהעבירות בהן הורשע וזאת למשך שלוש שנים מהיום.

לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - סכין, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.
המזכירות תשיב למפקיד/ה הכספים שהופקדו על ידו/ה במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.

ב"כ המאשימה:

אבקש עיכוב ביצוע עונש עבודות השירות 45 ימים, לצורך שקילת הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי. ככל שתתקבל החלטה כי לא יוגש ערעור, אודיע לביהמ"ש.

ב"כ הנאשם:

מסכים.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה לשקול הגשת ערעור על רכיב עבודות השירות בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עבודות השירות בגזר הדין למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב עבודות השירות בגזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

העתק ההחלטה יישלח לממונה על עבודות השירות.

**ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ט, 25/09/2019
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**